

Open Dag 2010

Na weken van voorbereidingen was het zaterdag 8 mei weer open dag.

Al vroeg in de ochtend zijn Theuny en ik bezig met het smeren en beleggen van zo'n tachtig broodjes voor onze vrijwilligers zodat zij niet om zullen komen van de trek op deze dag. Want zij zijn vandaag immers ook al vroeg paraat om ons de hele dag te helpen. Het is geweldig dat iedereen er weer is en de stemming zit er al vroeg in tijdens het poetsen.

Zoals ieder jaar zal ik me vandaag weer achter de schermen bezighouden met het zetten van koffie en thee voor de bezoekers en de vrijwilligers. Op een dag als vandaag loop ik heel wat heen en weer met enorme kannen en daarbij zie ik veel bekenden met wie ik snel even een praatje maak. Het is gezellig en goed om iedereen weer eens te zien en te spreken.

Ondanks het feit dat het wat te koud is, de zon het laat afweten en het af en toe een beetje spettert, is het beslist geen onaardig weer. Een aantal bezoekers blijft wat korter waardoor het rustiger lijkt dan bij eerdere open dagen die zonniger waren waarbij de bezoekers op hun gemak in de tuin zaten, vaak met een katje op schoot.

Het is hartverwarmend om te zien dat de meeste van onze ruim vijftig katten een heerlijke dag beleven. Er zijn dan ook heel wat "schoten" vrij om even lekker al spinnend op te komen liggen, terwijl de bangerikjes zich terug kunnen trekken in de

nachthokken, waar zij ongestoord kunnen verblijven.

Ik vind het fijn te zien dat de kraampjes met snuisterijtjes er weer zo leuk bij staan en dat de mensen die hier zorg voor dragen, dit met zoveel enthousiasme doen. Ook ben ik blij dat enkele bezoekers zich als donateur aangemeld hebben en er bovendien twee van onze snorrebaarden financieel zijn geadopteerd. In vergelijking met voorgaande jaren is dit wat minder, maar dit heeft wellicht te maken met het toeslaan van de recessie.

Lieve mensen, wij hopen dat jullie ons ondanks de recessie zullen blijven steunen, want zonder donateurs en adoptieouders is er geen geld om door te gaan met dit zo belangrijke werk. En daar moeten we toch niet aan denken.

Groetjes van Annemieke

Het Kattebelgie

Plukkies eerste mail

Lieve Els,

Eindelijk ben ik in de gelegenheid om je hartelijk te bedanken voor het comfortabele huisje waar ik nu alweer een jaar woon, want het is door jouw toedoen dat ik hier terechtgekomen ben. Vanaf de eerste dag voelde ik mij er al thuis, maar nu heb ik echt alles onder controle. Mary, mijn vrouwtje, digibeet zoals je weet, is eindelijk de eenentwintigste eeuw binnengegleden. Ze heeft op mijn advies een computer aangeschaft. Ha, dacht ik, nu kan ik Els een mailtje sturen. Nou, dat ging dus niet, want het apparaat bleef gewoon staan, zonder aansluiting. Toen vond ik het tijd worden om zelf het heft in poten te nemen, dus heb ik contact gezocht met de Katten Phone Nederland (KPN) met het verzoek een kabelverbinding aan te leggen.

Dat werd een spannende dag. Meneer moest helemaal onder de vloerbedekking langs de volle breedte van onze woonkamer die kabel neerleggen, ook onder mijn cv-hangplek. Nieuwsgierig als ik ben, hing ik met mijn kopje ver over de rand naar beneden om te kijken of het allemaal wel netjes gebeurde en intussen vroeg ik of het computergebruik voor katten anders was dan voor mensen. Nee hoor Plukkie, zei hij, alleen is deze muis een werktuig en niet geschikt voor consumptie. Je moet niet te lang achter elkaar met de muis werken, want dan krijg je een muispootje en dat is iets heel anders dan een muizenpootje. Daar moet ik eens over nadenken.

Denk nu niet dat alles voor elkaar was voor mij. Er kwamen geregeld mensen om mijn vrouwtje op weg te helpen, zodat zij het daarna aan mij kon leren, maar ze waren nog niet het huis uit of ze liep weer vast. Ze had ook een printer gekocht. Daarvan beweerde ze dat haar handen jeukten om het ding uit te pakken. Ik ken mijn vrouwtje: haar handen jeukten wel, maar alleen om de dikke laag plastic verpakking eraf te kunnen trekken voor haar plastic afvalverzameling.

Hoeveel tijd er verstreken is sinds het begin? Laat ik dat maar niet verklappen, maar met je verjaardag had ik al een mailtje willen versturen.

Wij hebben wel een raar e-mailadres, vind je niet? Dat kun je veranderen met alias, maar wij weten geen van beiden hoe dat moet, dus voorlopig laten wij het zo.

Fijn dat ik je heb kunnen schrijven, zogezegd een stukkie van Plukkie. Morgen is vrouwtje een groot deel van de dag niet thuis. Dan ga ik heerlijk surfen op het net, kijken naar al die katten in huis, tuin en Spinnerij die bij jou wonen.

Zo meteen gebeurt er nog iets leuks: het versturen van dit bericht. Dan hoor je, als het goed gaat tenminste, "zoef". Dat is de noordenwind, die het bericht van Amstelveen naar Uithoorn blaast, zegt Mary.

Nou dag hoor, pootje van Plukkie

Hallo lieve mensen

Koen is de naam die ik kreeg toen ik op 10 februari onder extreme weersomstandigheden aan de zijkant van het huis van de stichting werd gevangen. Voor het zover was, had ik al heel wat meegemaakt in mijn zwerversbestaan. Annemieke en Els zagen mij en ook Bram, die een dag na mij op precies dezelfde plaats werd gevangen, al jarenlang op het industrieterrein zwerven. Alleen in de winter kwamen wij heel af en toe bij hun huis om op het pad naast de tuin ons buikje te komen vullen met brokjes die altijd op het pad staan voor de komende en gaande zwerver.

Als wij dan weer eens gezien werden, stond er alweer gauw een enge kooi waar we in moesten lopen om bij de brokjes te kunnen komen. En dat vertrouwden we niet, met gevolg dat we ergens anders op zoek gingen naar voedsel. Na de wintermaanden gingen we weer weg op zoek naar huwbare poezen, want wij waren immers niet gecastreerd.

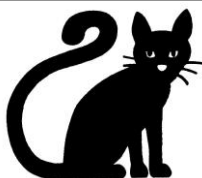
De afgelopen winter had ik zo'n honger dat ik het door Annemieke en Els aan de slootkant neergegooide vogelvoer stond te eten en toen zij mij ook nog met mijn achterwerk door het ijs zagen zakken, was voor hen de maat vol en zetten ze alles op alles om ons te kunnen vangen. Op een middag liep ik in de buurt van de stichting en ineens kreeg ik de geur van vis in mijn neus. Omdat ik vreselijke honger had ging ik mijn neusje achterna en zag ineens weer die enge kooi staan met ja ... jullie raden het al, vis erin. Mijn honger won het van mijn angst

en ik liep de kooi in en begon met eten. Ineens klapte het deurtje van de kooi achter mij dicht en zat ik als een rat in de val. Een dag later werd ik naar de dierenarts gebracht, die mij een prikje gaf waardoor ik in slaap viel. Toen ik mijn ogen weer opende, had ik toch een soort van zeer achterwerk; het bleek dat ik was gecastreerd. Beter voor me ... zeiden mijn verzorgers. Een dag later werd ook Bram op precies dezelfde manier gevangen en onderging hij dezelfde behandeling. Vanaf dat moment wonen we bij de stichting en ik moet zeggen dat dit heel wat beter bevalt dan het zwerversbestaan.

Iets wat ik alleen niet snapte, was dat ze ook zeiden dat er na ons voorlopig geen nieuwe katten bij mochten komen. Het was vol hoorde ik; toch kwamen er na Bram en mij nog een paar zielenpoten waaronder Jopie, een stokoude kater die al lange tijd voor zijn eigen kostje moest zorgen en die in het gezelschap was van een prachtige zwarte poezenvriendin, die de naam Jessie kreeg. Daarna volgden nog Saartje en Sammie; zij werden gevangen op de volkstuinten in Uithoorn.

Niet veel later kwamen er nog drie stakkers bij. Ook deze katten hadden het niet getroffen in hun zwerversbestaan en daarom stond er ook voor hen een mandje klaar bij de stichting. Zij kregen de namen Dikkop (jullie mogen drie keer raden waarom hij zo werd genoemd); de andere katten werden Miepie en Wiske genoemd. Snappen jullie het nog?

In ieder geval zijn wij alle negen vanwege de extreme weersomstandigheden van de hel in de hemel terechtgekomen. Wat een mazzel voor ons dat onze verzorgers soms wel eens buiten hun boekje gaan.

Enkele weken later mocht Jessie bij vrijwilliger Sandra komen wonen en kreeg ook Miepie een fantastisch goed tehuis. Voor mij en mijn vriendjes Bram, Jopie, Sammie, Dikkop, Wiske en mijn vriendinnetje Saartje wordt geen nieuw tehuis gezocht. Wij zijn niet plaatsbaar en dat vinden we helemaal niet erg, want het leven is hier goed!

O ja, ik wil nog even zeggen dat ik zoals jullie hieronder in "Het Kattebelletje" kunnen lezen,

En zo zie ik er nu uit!

inmiddels geadopteerd ben. Ook Dikkop heeft sinds de laatste open dag een adoptievader. Voor Jopie, Sammie, Saartje, Wiske en Bram wordt er nog naarstig naar een adoptieouder gezocht. Op de laatste pagina kunt u hun foto's vinden.

Dikkop

Groeten van Koentje

Weet u niet precies hoe het financieel adopteren in zijn werk gaat, bel gerust Els. Zij vertelt het u graag. Telefoonnummer: 0297-566285 of 06-12725071

De milieucontrole ... laat dat maar aan de snorrebaarden zelf over!

Eens in de vier jaar krijgen we controle van de gemeente Uithoorn. Dit om te zien of we ons netjes aan de regels houden. Is de boel schoon, hebben we niet veel meer katten dan de vijfenzestig die we mogen huisvesten, veroorzaken we geen overlast e.d.

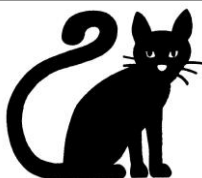
Kort voor de open dag was het weer zover.

José (de milieuambtenaar) had amper een voet bij ons over de vloer gezet of zij werd al volledig ingepakt door onze opdringerige snorrebaarden. Theun, die op haar rug sprong en zich meteen als een levende bontkraag in haar nek installeerde en Fransje, die zich als een soort zwaan kleef aan, met vier poten tegelijk om haar scheenbeen drapeerde. Alsof ze nooit aandacht krijgen!

Ook Koentje liet zich uitgebreid door José bekijken en nadat deze knappe jongen al zijn charmes in de strijd had gegooid, werd hij zelfs financieel door haar geadopteerd. Alleen al door dit feit is het onnodig te vermelden dat het met de milieucontrole wel snor zit!

Zwerver of culinair genieter?

Ik heb nooit getwijfeld aan de intelligentie van een kat, maar na vandaag weet ik het zeker... we zijn ongenadig voor de gek gehouden door een kat!

Dit verhaal gaat over een kat, een wit/zwart gevlekt katertje dat ongeveer een jaar geleden voor de deur stond. Hongerig liet hij zijn poezenmelk en brokjes goed smaken. Na die dag kwam hij elke dag, en zoals altijd was er wel wat lekkers; die gele oogjes keken mij altijd zo droevig aan, en als hij weer weg ging, keek hij altijd even om, voordat hij de schutting oversprong. Wij zwaaien "dag lief zwervertje, doe voorzichtig"!

Ook als het regende, hebben wij hem gesmeekt om lekker binnen te blijven bij de kachel met een mandje dat speciaal voor hem gekocht was. De zomer kwam en de kater ook, twee keer per dag. Als we hem niet hadden gezien, misten we hem. Ondertussen vroegen wij ons af.....was hij echt een zwerver? Dat moest haast wel, want hij schrokte zijn eten naar binnen of het zijn laatste maal kon zijn. En ja ... die gele oogjes van hem; ogen zijn de spiegel van de ziel, en ze stonden vaak zo gekweld. Onze andere kat, Moumoune, bekeek het vanuit een geheel andere hoek, hij bekeek hem zeer wantrouwend, ach ... zeiden wij vaak "jij mag niet klagen, je hebt een huisje en mensen die van je houden". Maar Moumoune wist wel beter!

Dankzij een tip van Els, die veel ervaring heeft met dit soort gevallen, hebben we een kattenband met briefje geregeld, en die om de nek van onze zwerver gedaan. Terwijl hij zich tegoed deed aan tonijn (uit blik) was het afwachten. Had hij geen baasje, dan zou het briefje er waarschijnlijk na een week nog steeds omzitten. Nog geen twee uur later gaat de telefoon "met het baasje van Plukje" alias Witje (zo noemden wij hem) of Ciske de kat.

Wat was het verhaal: Plukje is twee jaar geleden aan komen lopen bij deze mensen, en besloot dat dit huisje gelegen aan een plantsoen zo gek nog niet was. Maar ... door zijn zwervend bestaan voor die tijd, wist meneer Pluk waar er eten te krijgen was, en ondanks het feit dat hij een fijn huisje met lieve mensen had gevonden, kon hij deze gewoonte moeilijk afleren, maar waarom zou je als je kunt kiezen tussen zalmpaté of vleesbrokjes in tomatensaus? Zo blijkt uit het gesprek met zijn baasje, dat hij meerdere huishoudens had waar hij kon eten, verspreid over het hele dorp. Achteraf gezien was die gekweld blik meer iets van "ik zit bomvol, maar die zalmpaté is toch wel eerug lekker"! Vanmorgen was hij er weer ... "zeg Plukje ... weet je baasje wel dat je hier bent", hij keek ons zo schuld bewust aan ... ai ... betrapt! Maar goed, mensen zijn toch makkelijk te foppen. Zijn voerplek blijft uiteraard onveranderd!

Sandra
Vrijwilliger bij Help de Zwerfkat

Aandachtspunten

Jopie

Open middagen voor adoptieouders

Deze worden gehouden op:

Zaterdag 7 augustus: van 14.00 uur tot 16.00 uur.
Zaterdag 6 november: van 14.00 uur tot 16.00 uur.

Bram

Kloppen uw gegevens nog? Indien dit niet het geval is, wilt u ons dan uw nieuwe gegevens doorgeven? Dat kan per post, telefonisch of via e-mail.

De gegevens vindt u bovenaan in deze Kattebel.

De Kattebel is zeker interessant voor kennissen, vrienden, burens of collega's.
Geef 'm eens door.

Kijk ook eens bij Help de Zwerfkat op www.hyves.nl

Wij danken alle donateurs, adoptieouders, dierenartsen, vrijwilligers, kortom iedereen die het ons mogelijk maakt dit prachtige werk te kunnen blijven doen.

Wij blijven enorm begaan met het welzijn van onze harige vriendjes. Zij rekenen op ons en wij rekenen op u en hopen dat u ons zult blijven steunen.

Saartje

Sammie

Wiske

Ook bij deze Kattebel hebben wij weer een acceptgiro ingesloten. Mocht u ons al gesteund hebben, dan kunt u deze uiteraard als niet ontvangen beschouwen.

Stichting Help de Zwerfkat

www.helpdezwerfkat.nl

Thamerweg 61
1422 XL Uithoorn
0297-566285
06-12725071
mail@helpdezwerfkat.nl

RABOBANK : 36.35.67.593
GIRO : 72.33.223
KVK Amsterdam : 41205327

Stichting Help de Zwerfkat

www.helpdezwerfkat.nl

Thamerweg 61
1422 XL Uithoorn
0297-566285
06-12725071
mail@helpdezwerfkat.nl

RABOBANK : 36.35.67.593
GIRO : 72.33.223
KVK Amsterdam : 41205327

